

ajutorul unui psihoterapeut, apoi pe cel al unui preot. În casa preotului o întâlnește pe fiica acestuia, de care se îndrăgostește. Ea este singura care îl crede și care îl poate lecui. Se căsătoresc, iar el devine un om normal: slujbă, un cerc de prieteni, perspectiva paternității. Dar, pe măsură ce sarcina soției sale înaintează, toate gândurile chinuitoare, toate crimele dorite și nedorite, reale și inchipuite se

întorc și îl asaltează, până când devine obsedat de ideea pedepsei care îi va lovi soția și nou-născutul. În timp ce ea se află la Maternitate, Ioachim încearcă să-și abată privirile de la ceasuri și gândurile de la moarte. Dar un ceas se oprește. Aleargă la Maternitate. Soția a murit. Înnebunit de furie, oprește ceasul pentru doctori, pentru infirmiere, pentru toți bolnavii și vizitatorii lor. Adoarme lângă trupul

soției sale și, când se trezește, privește fără să-și dea seama ceasul oprit – și ceasul pornește. Soția lui a înviat, dar miracolul nu se poate repeta; copilul e definitiv pierdut, ca și celelalte victime. Încercând să-și neutralizeze pentru totdeauna puterea, Ioachim își distruge cesul, ia ceasul soției sale și îl distruge, apoi, întors către spectatori, îi roagă să-și predea, de bunăvoie și în liniște, ceasurile.

Mizeria de sub unghii

Într-o casă retrasă dintr-un orașel de munte, un scriitor, cândva celebru, de romane polițiste, trage să moară, vegheat de soția lui. Nimeni nu-i tulbură liniștea acestor ultime zile – scriitorul nu mai interesează pe nimeni. Cu atât mai bizară devine apariția unui tânăr (să-i spunem Alex) care îi cunoaște la perfecție (și pare a-i admira sincer) opera. Deși soția îl respinge inițial pe tânăr, scriitorul îl primește în cele din urmă, măgulit și amuzat de ideea unei biografii. Dar scopul mărturisit de tânăr nu este cel real; cu mult timp în urmă, pe când el nu avea decât trei ani, părinții săi au fost uciși, în urma unei încercări de jafr, cum s-a dedus după cercetări: în casă s-au descoperit urme de sânge – sângele amândurora –, dar cadavrele n-au fost găsite. Mai târziu au apărut, în diverse locuri din București, bucăți din cadavrul tatălui lui Alex. S-a presupus că soția i-a împărțit soarta. Alex a fost crescut de părinții mamei sale. Casa în care a avut loc cri-

ma a fost demolată. Târziu, mult mai târziu, întâmplarea a făcut ca Alex (atunci în vârstă de 19 ani) să descopere „Mizeria de sub unghii”, un roman polițist și, citindu-l, să trăiască un *déjà vu*: leagănul prins între cei doi cireși uscați, vechea fotografie înrămată a unei femei severe pe bicicletă (chiar și numele ei din carte, Leonora, era cel pe care și-l amintea), locul exact din curte unde tatăl său îngropase un câine – casa în care își petrecuse primii trei ani din viață se afla în carte. Și nu numai casa, ci și părinții săi (arătând exact așa cum îi știa din amintiri, din fotografii și din poveștile bunicii). Și nu numai părinții, ci și moartea lor. Atâta doar că în carte ea nu murea. Ea și amantul ei îl omorau pe soț (tatăl lui Alex) și înscenau jaful. Tot ei ciopârteau cadavrul și ascundeau diferite bucăți din el chiar în locurile unde fuseseră descoperite în realitate. Și cartea fusese scrisă înainte ca fragmentele să fie descoperite și victima, identificată.

Între Alex și scriitor începe un fel de joc. Care este legătura dintre scriitor și tragedia din familia lui Alex? Oare a putut să viseze toată povestea, cu tot cu cireși, câine îngropat și bicicleta Leonorei? Oare i-a cunoscut pe cei implicați? Și ce rol a jucat în viețile lor? Oare chiar el a comis crima și apoi a descris-o în „Mizeria de sub unghii”? Și ce-i cu femeia aceea care revine obsesiv în toate cărțile sale – ucigașa, femeia fatală, mama lui Alex? Exasperat de eșecul investigației sale pe lângă scriitor, Alex se hotărăște să plece, dar revine pentru soția scriitorului. E fascinat de ea, poate chiar îndrăgostit, în pofida diferenței de vârstă – ea i-ar putea fi mamă. Se instalează în casa lor și jocul devine încă și mai tulburător pentru Alex. Și nu ia sfârșit decât atunci când Alex realizează că femeia de care s-a îndrăgostit – modelul tuturor femeilor fatale din romanele scriitorului – este mama lui. Dar scriitorul moare înainte de a-i putea confirma ipoteza, iar ea îl dă afară.

Căderea lui Florea Ion

Pe la orele șapte, într-o seară – dar nu oarecare, ci seara dinaintea alegerilor prezidențiale –, întorcându-se de la slujba pe care tocmai a pierdut-o (paznic de noapte într-un depou), Florea Ion intră în prima căruciumă ivită în drum. La o vodcă se plânge de nedreptatea care i s-a făcut: niște hoți au furat motorină în timpul schimbului (somniașului) său, iar șeful l-a concediat fără să clipească. Când Florea Ion îl vede la televizor pe candidatul ultranaționalist Buzgurilă (care le-a promis tuturor hoților de motorină suplicii rafinate și cumplite), deznădejdea sa lasă loc exaltării și foamei de revanșă și el începe să-l proslăvească pe salvator în urechile tuturor. Ca urmare, Florea Ion este ușor bătut când se întoarce acasă. Acasă, unde își găsește soția în pat cu vecinul. Perplex, încasează reproșurile soției (impotența, băutura, prea multele nopți trudite la depou pe bani prea puțini) și

palmele vecinului. Dat afară din propria casă, Florea Ion își blestemă soarta și găsește alinare doar gândindu-se la chinurile pe care viitorul președinte, Buzgurilă, le va născoci pentru soțiile adultere și vecinii scârbavnici. Pentru Florea Ion, acesta este doar începutul unei nopți de coșmar: în continuare, află de la golanii din cartier că fiul său, Cornel, a fost arestat pentru viol; merge la secția de poliție, unde este sfidat, scuipat și palmuit de Cornel; încearcă să-și cumpere o prostituată, dar, ca un făcut, toate preferă clienții bine îmbrăcați, parfumați și străini; ajunge să împartă culcușul cu un vagabond, care îi oferă o ureche ascultătoare și o felie de salam și apoi îl buzunărește în timpul somnului; este trezit și mușcat de un câine și așa – fără slujbă, fără nevastă, fără copil, fără casă, fără portofel – pornește prin duminica însoțită spre centrul de votare. Pe tot parcursul amar-

nicei sale nopți, Florea Ion s-a răcorit și îmbărbătat amintindu-și și recitând discursurile candidatului Buzgurilă despre cum îi va pune la punct pe tinerii fără Dumnezeu, poliștii obraznici, prostituatele lacome, străinii bogați și aroganți, vagabonii tâlhari și hienele de câini. În sfârșit, acum poate vota. La centrul de votare îl întâlnește pe candidatul-justițiar. Încă mahmur, cu fața buhăită, mușcat de câine, cu hainele ferfeniță și cu un început de gripă, Florea Ion i se înfățișează eroului național, începe să-i mulțumească pentru ceea ce va face și nu-și poate stăpâni, pe lângă emoție, cel mai umed și mai consistent strănut pe care l-a slobozit vreedată. Roșu de furie, Buzgurilă îi dă lovitura finală: îi spune că în țara pe care o va ctitori nu va fi loc pentru oameni de nimic ca Florea Ion. Distrus, acesta îl strânge de gât.

Andrei Gorzo și Matei Florian